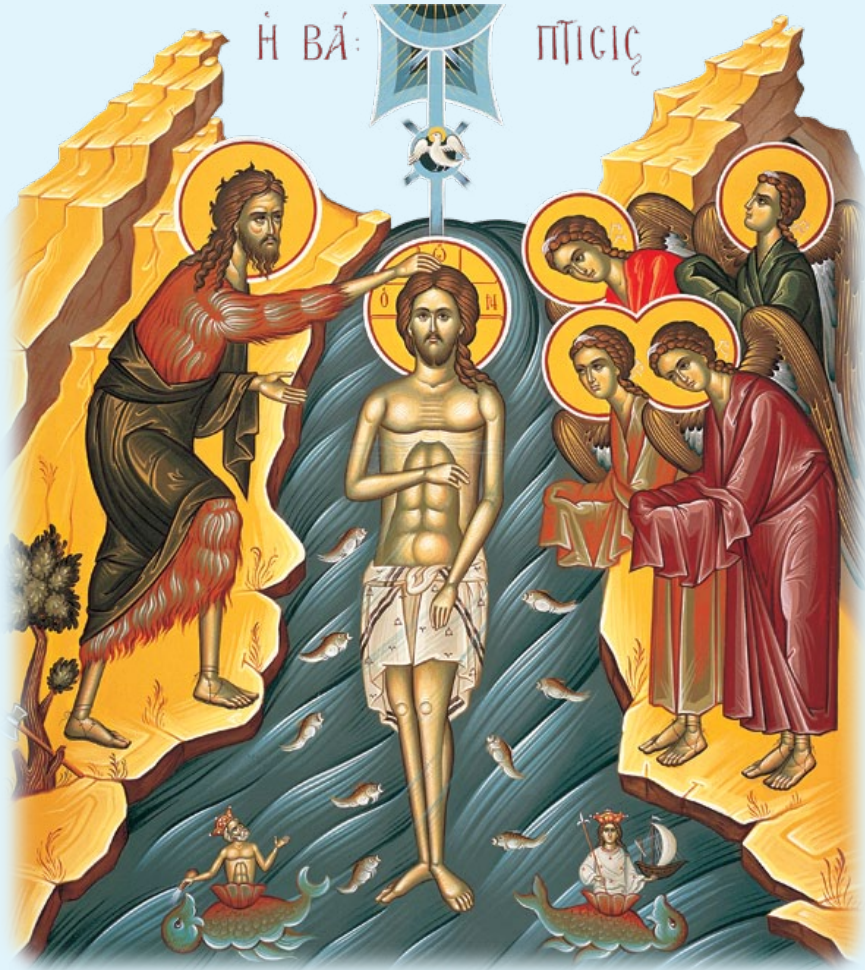

AFTONGUDSTJÄNST MED BASILEIOS DEN STORES LITURGI

Såsom den firas på aftonen till Theofania

STOCKHOLMS ORTODOXA STIFT
ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Stockholms Ortodoxa stift: provöversättning, januari 2021.

Psaltarpsalmerna är tagna från översättningen enligt Septuaginta av Fader Anders Åkerström, 2001.

Övriga Bibeltexter är tagna från 1917 års översättning.

Sammanställt av Heliga Philothei Ortodoxa kloster.

AFTONGUDSTJÄNST FÖR THEOFANIA

PRÄST: Välsignad är vår Gud, städse, nu och alltid och i evigheters evighet.

LÄSARE: Amen.

*Om aftongudstjänsten följer direkt efter annan gudstjänst läses ej inledningsbönerna utan vi fortsätter vid * nedan: "Kommen, låtom oss tillbedja..."*

PRÄST: Ära åt Dig, vår Gud, ära åt Dig. Himmelske Konung, Tröstare, Du sanningens Ande, Du som är allestädes närvarande och uppfyller allt, det godas skatt, o Du Livgivare, kom och tag Din boning i oss och rena oss från allt ont och fräls, o Gode, våra själar.

LÄSARE: Helige Gud, Helige Starke, Helige Odödlige, förbarma Dig över oss. (3)

Ära åt Fadern och Sonen och den Helige Ande. Nu och alltid och i evigheters evighet. Amen

Allraheligaste Treenighet, förbarma Dig över oss. Herre, rena oss från våra synder. Härskare, förlåt oss våra överträdelser. Helige, kom till oss och hela våra sjukheter för Ditt namns skull.

Herre, förbarma Dig. (3) Ära åt Fadern och Sonen och den Helige Ande. Nu och alltid och i evigheters evighet. Amen

Fader vår, som är i himlarna. Helgat varde Ditt namn. Tillkomme Ditt Rike. Ske Din vilja såsom i himmelen så ock på jorden. Vårt dagliga bröd giv oss idag, och förlåt oss våra skulder, såsom ock vi förlåta dem oss skyldiga äro, och inled oss icke i frestelse, utan fräls oss ifrån den onde.

PRÄST: Ty riket är Ditt och makten och härligheten, Faderns och Sonens och Helige Andes, nu och alltid och i evigheters evighet.

LÄSARE: Amen. Herre, förbarma Dig. (12) Ära åt Fadern och Sonen och den Helige Ande. Nu och alltid och i evigheters evighet. Amen.

*Kommen, låtom oss tillbedja Gud, vår Konung.

Kommen, låtom oss tillbedja och nedfalla för Kristus, vår Konung och Gud.

Kommen, låtom oss tillbedja och nedfalla för Kristus Själv, vår Konung och Gud.

PSALM 103

Lova Herren, o min själ. Herre, min Gud, högt är Du prisad. I lov och majestät har Du klätt Dig. Du höljer Dig i ljus såsom i en mantel. Du sträcker ut himmelen såsom en fäll. Han som i vattnen täcker Sina högt belägna salar, Som gör moln till Sitt fotfäste, Som färdas på vindarnas vingar, Han som gör Sina änglar till vindar och Sina tjänare till brinnande eld. Han har grundat jorden till att stå fast, den skall icke vackla i evigheters evighet. Djupet omgiver Honom såsom en mantel, över bergen skola vattnen stå. När Du förskräcker dem skola de fly, när de höra Ditt dunder skola de tappa modet. Bergen höja sig och slätterna sjunka, till den plats som Du har bestämt för dem. En gräns satte Du, som de ej fingo överskrida, så att de icke kunna vända om och åter betäcka jorden. Han som sänder källor i bergsklyftor, mellan bergen skola vattnen springa fram. De skola giva alla markens djur att dricka, vildåsnorna skola få släcka sin törst. Där skall himmelens fåglar bygga bo, mitt ibland klipporna skola de höras. Han som vattnar bergen från Sina högt belägna salar, av Dina gärningars frukt skall jorden mättas. Han låter gräs skjuta upp för boskapen och grönska till människors tjänst, för att frambringa bröd ur jorden, och vinet, som gläder människans hjärta. För att göra ansiktet glatt med olja, och brödet som styrker människans

hjärta. Slättens träd varda ock mättade, Libanons cedrar, som Han har planterat. Där skola sparvar bygga bo, hägerns hus anför dem. De höga bergen äro en tillflykt för hjortarna, klippan för klippdassar. Han har gjort månen till att visa tider, solen vet stunden då den skall gå ned. Du gjorde mörkret, och det blev natt, då alla skogens djur skola draga fram, lejonungarna att rytande taga rov och söka sin föda från Gud. Solen gick upp och de samlades, de skola gå till sina hålor för att sova. Människan skall gå ut till sitt arbete, till sin gärning ända intill aftonen. Huru storslagna äro icke Dina verk, o Herre! Med vishet har du gjort dem alla. Jordan är fylld av Din skapelse. Detta havet, det stora och vida: där finnes otaliga kräldjur, djur både stora och små. Där gå skeppen sin väg fram. Där denna drake som Du har skapat att leka däri. Alla vänta de efter Dig, att Du skall giva dem mat i rätt tid. När Du giver dem skola de taga emot. När Du öppnar Din hand varder allt mättat med godhet. När Du vänder Ditt ansikte från dem bliva de förskräckta. Du tager bort deras ande, då förgås de och vända åter till sitt stoft. Du sänder ut Din ande, då varda de skapade, och Du förnyar jordens anlete. Herrens härlighet förblive evinnerligen, Herren skall glädja sig över Sina verk. Han som skådar ned på jorden och får den att bäva, Han som tänder bergen så att de ryka. Jag vill sjunga till Herren, så länge jag lever, jag vill lovsjunga min Gud, så länge jag är till. Mitt tal behage Honom väl, jag skall glädja mig över Herren. Må syndarna försvinna ifrån jorden och inga ogudaktiga mer vara till. Lova Herren, o min själ.

Och åter:

Solen vet stunden då den skall gå ned. Du gjorde mörkret, och det blev natt. Huru storslagna äro icke Dina verk, o Herre! Med vishet har du gjort dem alla.

Ära åt Fadern och Sonen och den Helig Ande. Nu och alltid och i evigheters evighet. Amen

Allelouia, Allelouia, Allelouia, ära åt Dig, o Gud (3) vårt hopp, ära åt Dig.

PRÄST: I frid låtom oss bedja till Herren.

KÖR: Herre, förbarma Dig. *Upprepas efter varje bönepunkt.*

DIAKON:

Om friden från ovan och om våra sjäalars frälsning låtom oss bedja till Herren.

Om hela världens fred, om Guds heliga Kyrkans väl och om allas enhet, låtom oss bedja till Herren.

För detta heliga hus och för dem som i tro, andakt och gudsfuktan träda in däri, låtom oss bedja till Herren.

För alla fromma och ortodoxt kristna, låtom oss bedja till Herren.

För vår Biskop N. N., för det vördiga prästerskapet, för diakonatet i Kristo, för alla kyrkotjänare och för folket, låtom oss bedja till Herren.

För Guds tjänare N.N., för alla ortodoxa kungar och drottningar, för detta lands världsliga överhet, låtom oss bedja till Herren.

För denna stad (detta heliga kloster), för alla städer och länder och för de troende, som bo i dem, låtom oss bedja till Herren.

Om god väderlek, om överflöd av jordens frukter och om fredliga tider, låtom oss bedja till Herren.

För resande till lands och vatten och i luften, för alla sjuka, lidande och fångar och om deras frälsning, låtom oss bedja till Herren.

Att vi må frias från all sorg, vrede, nöd och oro, låtom oss bedja till Herren.

Hjälp oss, fräls oss, förbarma Dig över oss och bevara oss, o Gud, genom Din nåd.

Ihågkommande vår allraheligaste, allrarenaste, mest välsignade

och härliga Härskarinna Maria, Theotokos (*Kör*: Allraheligaste Theotokos fräls oss) och ständig Jungfru, jämte alla helgon, låtom oss anbefalla oss själva, varandra och hela vårt liv åt Kristus, vår Gud.

KÖR: Åt Dig, o Herre.

PRÄST: Ty Dig tillkommer all ära, allt lov och all tillbedjan, Fader och Son och Helig Ande. Nu och alltid och i evigheters evighet.

KÖR: Amen.

Ton 2

O Herre, jag har ropat till Dig, lyssna till mig. / Lyssna till mig, o Herre. / O Herre, jag har ropat till Dig, lyssna till mig. / Lyssna till mina böners ljud, när jag ropar till Dig: / Lyssna till mig, o Herre.

Må min bön stiga inför Dig såsom ett rökoffer, mina händers upplyftande såsom ett aftonoffer.

Sätt, o Herre, en vakt för min mun, och en omgivande dörr runt mina läppar.

Låt icke mitt hjärta vika av till onskans ord, till att giva ursäkter för synder,

med människor som göra vad orätt är; och jag vill icke beblanda mig med deras utvalda.

Den rättfärdige skall fostra mig i barmhärtighet och tillrättvisa mig; må han icke gjuta syndarens olja över mitt huvud.

Ty ännu är också min bön i deras välvilja; deras domare uppslukades nära klippan.

De skola höra mina ord, ty de hava blivit ljuva. Såsom jordklumpar brötos sönder över marken, så skingrades deras ben i dödsriket.

Ty mot Dig, o Herre, Herre, se mina ögon, till Dig har jag satt mitt hopp; förkasta icke min själ.

Bevara mig för snaran som de hava lagt ut för mig och från deras stötesten som handla laglöst.

Syndarna skola falla i sitt nät, men jag är ensam till dess jag skall passera förbi.

Med min röst ropade jag till Herren, med min röst bad jag till Herren.

Jag skall utgjuta min bön inför Honom, mitt bekymmer skall jag kungöra inför Honom.

När min ande sviker mig, då känner också Du mina vägar.

På den väg där jag gick, lade de ut en snara för mig.

Jag skådade på min högra sida och såg efter, men det fanns ingen som kände mig.

Ingen tillflykt återstår för mig, ingen finnes, som frågar efter min själ.

Jag ropade till Herren, jag sade: ”Du är mitt hopp, min del i de levandes land.”

Akta på min bön, ty jag är i stort elände.

Befria mig från dem som förfölja mig, ty de äro starkare än jag.

Vers: För min själ ut ur fångelset, så att jag kan lova Ditt namn, o Herre.

När Förelöparen såg vår Upplysare, Honom som upplyser varje människa, närma sig för att döpas, gladde han sig i sin ande och darrade med handen visade han på Honom och sade till folket; Denne är den som förlossar Israel och befriar oss från förstörelsen. O Du, Syndfrie, Kriste vår Gud; ära vare Dig!

Vers: De rättfärdiga skola vänta på mig, tills Du lönar mig.

Repetera: När Förelöparen såg...

Vers: Ur djupen har jag ropat till Dig, o Herre. Herre hör min röst.

Änglarnas härskaror förfärades, när de sågo vår Förlossare döpas av tjänaren och sågo Honom förkunnad av Anden som nedsteg. Ty en röst ljöd från himmelen från Fadern; Denne som döpes av Förelöparens hand, Han är min älskade Son till vilken jag har behag; Kriste vår Gud! Ära vare Dig!

Vers: Låt Dina öron akta på mina böners ljud.

Repetera: Änglarnas härskaror...

Stichos: Om Du o Herre, vill tillräkna missgärningar, Herre, vem kan då bestå? Dock, hos Dig finnes försoningen.

Då källan av Jordans strömmar tog emot Dig och då Tröstaren steg ned i en duvas gestalt, då böjde Du Dig för det Högsta, Du som böjer himlarna. Den skapade kallar och ropar till Dig, o Domare, vad befaller Du som är större än jag. Jag behöver Ditt Dop. O Du syndfrie, Kriste vår Gud! Ära vare Dig!

Stichos: För Ditt namns skull har jag väntat, o Herre, min själ har väntat på Ditt ord, min själ har hoppats på Herren.

Repetera: Då källan av Jordans strömmar...

Stichos: Från morgonväkten till nattväkten, från morgonväkten låt Israel hoppas på Herren.

Då Du ville frälsa den förvillade människan, föraktade Du inte att antaga tjänares skepnad. Ty det behagade Dig, Härskare och Gud att för oss taga vår lott på Dig. Och då Du, o Förlossare, döptes i köttet, förlänade Du oss befrielse. Därför ropar vi till Dig, Kriste vår Gud: ära vare Dig.

Stichos: Ty hos Herren finnes nåd, och mycken återlösning hos Honom och Han skall friköpa Israel från alla dess missgärningar.

Repetera: Då Du ville frälsa...

Ära åt Fadern och Sonen och den Helige Ande. Nu och alltid och i evigheters evighet. Amen.

Ton 2

Du böjde Ditt huvud för Förelöparen, och krossade ormarnas huvuden. Då Du nedsteg i strömmen, upplyste Du allting, på det att de må prisa Dig, Frälsare, våra själars Upplysare.!

DIAKON: Visdom! Stån upprätt!

KÖR:

Ton 2

Heliga ärans ljus fyllt av glädje av odödlighetens Fader, himmelskt, heligt, saligt, O Jesu Krist: vi som är komna till solens nedgång skådande aftonens ljus, prisa Fader, Son och Helige Ande, Gud. Ty värdig är Du att alltid lovsjungas av alla röster, O Du Guds Son, som giver liv. Därför förhärligar världen Dig.

LÄSARE: Läsning från Genesis.

DIAKON: Låtom oss vara uppmärksamma!

LÄSARE: (1 Mos 1:1–13)

I begynnelsen skapade Gud himmel och jord. Och jorden var öde och tom, och mörker var över djupet, och Guds Ande svävade över vattnet. Och Gud sade: ”Varde ljus”; och det vart ljus. Och Gud såg att ljuset var gott; och Gud skilde ljuset från mörkret. Och Gud kallade ljuset dag, och mörkret kallade han natt. Och det vart afton, och det vart morgon, den första dagen. Och Gud sade: ”Varde mitt i vattnet ett fäste som skiljer vatten från vatten”. Och Gud gjorde fästet, och skilde vattnet under fästet ifrån vattnet ovan fästet; och det skedde så. Och Gud kallade fästet himmel. Och det vart afton, och det vart morgon, den andra dagen. Och Gud sade: ”Samle sig det vatten som är

under himmelen till en särskild plats, så att det torra bliver synligt.” Och det skedde så. Och Gud kallade det torra jord, och vattensamlingen kallade han hav. Och Gud såg att det var gott. Och Gud sade: ”Frambringe jorden grönska, fröbärande örter och fruktträd, som efter sina arter bära frukt, vari de hava sitt frö, på jorden.” Och det skedde så; jorden frambragte grönska, fröbärande örter, efter deras arter, och träd som efter sina arter buro frukt, vari de hade sitt frö. Och Gud såg att det var gott. Och det vart afton, och det vart morgon, den tredje dagen.

LÄSARE: Läsning från Exodus.

DIAKON: Låtom oss vara uppmärksamma!

LÄSARE: (2 Mos 14:15–18, 21–23, 27–29)

Och Herren sade till Mose: ”Varför ropar du till mig? Säg till Israels barn att de draga vidare. Men lyft du upp din stav, och räck ut din hand över havet, och klyv det itu, så att Israels barn kunna gå mitt igenom havet på torr mark. Och se, jag skall förstocka egyptiernas hjärtan, så att de följa efter dem; och jag skall förhärliga mig på Faraos och hela hans här, på hans vagnar och ryttare. Och egyptierna skola förnimma att jag är Herren när jag förhärligar mig på Faraos, på hans vagnar och ryttare.” Och Mose räckte ut sin hand över havet; då drev Herren undan havet genom en stark östanvind som blåste hela natten, och han gjorde så havet till torrt land; och vattnet klövs itu. Och Israels barn gingo mitt igenom havet på torr mark, under det att vattnet stod såsom en mur till höger och till vänster om dem. Och egyptierna, alla Faraos hästar, vagnar och ryttare, förföljde dem och kommo efter dem ut till mitten av havet. Då räckte Mose ut sin hand över havet, och mot morgonen vände havet tillbaka till sin vanliga plats, och egyptierna som flydde möttes därav; och

Herren kringströdde egyptierna mitt i havet. Och vattnet som vände tillbaka övertäckte vagnarna och ryttarna, hela Faraos här, som hade kommit efter dem ut i havet; icke en enda av dem kom undan. Men Israels barn gingo på torr mark mitt igenom havet, och vattnet stod såsom en mur till höger och till vänster om dem.

LÄSARE: Läsning från Exodus.

DIAKON: Låtom oss vara uppmärksamma!

LÄSARE: (2 Mos 15:22–16–1)

Därefter lät Mose israeliterna bryta upp från Röda havet, och de drogo ut i öknen Sur; och tre dagar vandrade de i öknen utan att finna vatten. Så kommo de till Mara; men de kunde icke dricka vattnet i Mara, ty det var bittert. Därav fick stället namnet Mara. Då knorrade folket emot Mose och sade: ”Vad skola vi dricka?” Men han ropade till Herren; och Herren visade honom ett visst slags trä, som han kastade i vattnet, och så blev vattnet sött. Där förelade han folket lag och rätt, och där satte han det på prov. Han sade: ”Om du hör Herrens din Guds, röst och gör vad rätt är i hans ögon och lyssnar till hans bud och håller alla hans stadgar, så skall jag icke lägga på dig någon av de sjukdomar som jag lade på egyptierna, ty jag är Herren, din läkare.” Sedan kommo de till Elim; där funnos tolv vattenkällor och sjuttio palmträd. Och de lägrade sig där vid vattnet. Därefter bröt Israels barns hela menighet upp från Elim och kom till öknen Sin, mellan Elim och Sinai, på femtonde dagen i andra månaden efter sitt uttåg ur Egyptens land.

KÖR:

Ton 6

O Du Skapare av världen har nu framträtt i världen för att upplysa dem i mörker. O Du människoälskande, ära åt Dig.

Stichos: Gud vare oss nådig och välsigne oss, och vise Sitt ansikte för oss, och förbarme Sig över oss.

För att upplysa dem i mörker. O Du människoälskande, ära åt Dig.

Stichos: För att man på jorden må känna Din väg, bland alla folk Din frälsning.

För att upplysa dem i mörker. O Du människoälskande, ära åt Dig.

Stichos: Folken tacke Dig, o Gud, alla folk tacke Dig; Jordan har givit sin gröda.

För att upplysa dem i mörker. O Du människoälskande, ära åt Dig.

Stichos: Gud, vår Gud, välsigne oss. Gud välsigen oss, och alla jordens ändar frukte Honom.

För att upplysa dem i mörker. O Du människoälskande, ära åt Dig.

Ära åt Fadern och Sonen och den Helige Ande. Nu och alltid och i evigheternas evighet. Amen.

O Du Skapare av världen har nu framträtt i världen för att upplysa dem i mörker. O Du människoälskande, ära åt Dig!

LÄSARE: Läsning från profeten Josua.

DIAKON: Låtom oss vara uppmärksamma!

LÄSARE: (Josua (3:7–8, 15–17))

Och Herren sade till Josua: ”I dag skall jag begynna att göra dig stor i hela Israels ögon, på det att de må förnimma, att såsom jag har varit med Mose, så vill jag ock vara med dig. Bjud du nu prästerna som bära förbundsarken och säg: ’Så snart I kommen till den yttersta randen av Jordans vatten, skolen I stanna där, vid Jordan.’” När nu de som buro arken kommo till Jordan, så att prästerna, som buro arken, med sina fötter vidrörde yttersta randen av vattnet i Jordan, vilken under hela skördetiden är full över alla sina bräddar, då stannade det vatten som kom uppifrån, och blev stående såsom en samlad hög långt borta, uppe vid Adam, staden som ligger bredvid Saretan; och det vatten som flöt ned mot Hedmarkshavet, Salthavet, blev sålunda helt och hållet avskuret. Och folket gick över mitt emot Jeriko. Men prästerna som buro Herrens förbundsark stodo orörliga på torr mark mitt i Jordan; och hela Israel gick över på torr mark, till dess att allt folket helt och hållet hade kommit över Jordan.

LÄSARE: Läsning från Konungaboken.

DIAKON: Låtom oss vara uppmärksamma!

LÄSARE: (Andra Konungaboken 2:6–14)

Och Elia sade till Elisa: ”Stanna här, ty Herren har sänt mig till Jordan.” Men han svarade: ”Så sant Herren lever, och så sant du själv lever, jag lämnar dig icke.” Och de gingo båda åstad. Men femtio män av profetlärjungarna gingo ock åstad och ställde sig på något avstånd, längre bort, under det att de båda stodo vid Jordan. Och Elia tog sin mantel och vek ihop den och slog på vattnet; då delade sig detta åt två sidor. Och de gingo så båda på torr mark därigenom. När de hade kommit över, sade Elia till Elisa: ”Bed mig om vad jag skall göra för dig, innan jag bliver tagen ifrån dig.” Elisa sade ”Må en dubbel arvslott av din ande

falla mig till.” Han svarade: ”Du har bett om något svårt. Men om du ser mig, när jag bliver tagen ifrån dig, då kommer det dock att så ske dig; varom icke, så sker det ej.” Under det att de nu gingo och talade, syntes plötsligt en vagn av eld, med hästar av eld, och skilde de båda från varandra; och Elia for i stormvinden upp till himmelen. Och Elisa såg det och ropade: ”Min fader, min fader! Du som för Israel är både vagnar och ryttare!” Sedan såg han honom icke mer. Och han fattade i sina kläder och rev sönder dem i två stycken. Därefter tog han upp Elias mantel, som hade fallit av denne, och vände så om och ställde sig vid Jordans strand. Och han tog Elias mantel, som hade fallit av denne, och slog på vattnet och sade: ”Var är Herren, Elias Gud?” Då nu också Elisa slog på vattnet, delade det sig åt två sidor, och han gick över.

LÄSARE: Läsning från Konungaboken.

DIAKON: Låtom oss vara uppmärksamma!

LÄSARE: (Andra Konungaboken (5:9–14))

Så kom då Naaman med sina hästar och vagnar och stannade vid dörren till Elis hus. Då sände Elisa ett bud ut till honom och lät säga: ”Gå bort och bada dig sju gånger i Jordan, så skall ditt kött åter bliva sig likt, och du skall bliva ren.” Men Naaman blev vred och for sin väg, i det han sade: ”Jag tänkte att han skulle gå ut till mig och träda fram och åkalla Herrens sin Guds, namn och föra sin hand fram och åter över stället och så taga bort spetälskan. Äro icke Damaskus’ floder, Abana och Parpar, bättre än alla vatten Israel? Då kunde jag ju lika gärna bada mig i dem för att bliva ren.” Så vände han om och for sin väg i vrede. Men hans tjänare gingo fram och talade till honom och sade: ”Min fader, om profeten hade förelagt dig något svårt, skulle du då icke hava gjort det? Huru mycket mer nu, då han allenast har sagt till dig: ’Bada dig, så bliver du ren’! Då for han ned och doppade sig i Jordan

sju gånger, såsom gudsmannen hade sagt; och hans kött blev då åter sig likt, friskt såsom en ung gosses kött, och han blev ren.

KÖR:

Ton 6

Genom Din stora barmhärtighet, o Frälsare , har Du visat Dig för syndare och publikaner. Var skulle väl Ditt ljus skina, om icke ibland dem som sitta i mörkret? Ära åt Dig!

Stichos: Herren är nu konung, Han har klätt Sig i skönhet. Herren har klätt Sig i kraft och omgjordat Sig med bältet.

Var skulle väl Ditt ljus skina, om icke ibland dem som sitta i mörkret? Ära åt Dig!

Stichos: Strömmarna hava upphävt, o Herre, strömmarna hava upphävt sina röster.

Var skulle väl Ditt ljus skina, om icke ibland dem som sitta i mörkret? Ära åt Dig!

Stichos: Men väldig är Herren i höjden. Mer än bruset av stora vatten, väldiga vatten havets bränningar.

Var skulle väl Ditt ljus skina, om icke ibland dem som sitta i mörkret? Ära åt Dig!

Stichos: Helighet, höves Ditt hus, o Herre, evinnerligen.

Var skulle väl Ditt ljus skina, om icke ibland dem som sitta i mörkret? Ära åt Dig!

Ära åt Fadern och Sonen och den Helige Ande. Nu och alltid och i evigheternas evighet. Amen.

Genom Din stora barmhärtighet, o Frälsare , har Du visat Dig för syndare och publikaner. Var skulle väl Ditt ljus skina, om icke ibland dem som sitta i mörkret? Ära åt Dig!

LÄSARE: Läsning från profeten Esaias.

DIAKON: Låtom oss vara uppmärksamma!

LÄSARE: (Jesaja 1:16–20)

Så säger Herren: Tvån eder då, och renen eder. Skaffen edert onda väsende bort ifrån mina ögon. Hören upp att göra, vad ont är. Lären att göra vad gott är, faren efter det rätt är, visen förtryckaren på bättre vägar, skaffen den faderlöse rätt, utfören änkans sak. Kom, låt oss gå till rätta med varandra, säger Herren. Om edra synder än äro blodröda, så kunna de bliva snövita och om de äro röda såsom scharlakan, så kunna de bliva såsom vit ull. Om I ären villiga att höra skolen I få äta av landets goda. Men ären I ovilliga och gensträviga skolen I förtäras av svärd; ty så har Herrens mun talat.

LÄSARE: Läsning från Genesis.

DIAKON: Låtom oss vara uppmärksamma!

LÄSARE: (Första Mosebok 32: 1–10)

När Jakob drog sin väg fram, mötte honom Guds änglar; och då Jakob såg dem, sade han: ”Detta är Guds skara.” Och han gav den platsen namnet Mahanaim. Och Jakob sände budbärare framför sig till sin broder Esau i Seirs land, på Edoms mark; och han bjöd dem och sade: ”Så skolen I säga till min herre Esau: Din tjänare Jakob låter säga: Jag har vistats borta hos Laban och dröjt kvar där ända till nu; och jag har fått oxar, åsnor, får, tjänare och tjänarinnor. Och jag har nu velat sända bud för att låta min herre veta detta, på det att jag må finna nåd för dina ögon.” När sedan budbärarna kommo tillbaka till Jakob, sade de: ”Vi träffade din broder Esau, som redan drager emot dig med fyra hundra man.” Då blev Jakob mycket förskräckt och betogs av ångest; och han delade sitt folk och fåren och fäkreaturen och kamelerna i två

skaror. Ty han tänkte: ”Om Esau överfaller den ena skaran och slår den, så kan dock den andra skaran undkomma.” Och Jakob sade: ”Min fader Abrahams Gud och min fader Isaks Gud, Herre, du som sade till mig: ’Vänd tillbaka till ditt land och till din släkt, så skall jag göra dig gott’, jag är för ringa till all den nåd och all den trofasthet som du har bevisat din tjänare; ty jag hade icke mer än min stav, när jag gick över denna Jordan.

LÄSARE: Läsning från Exodus.

DIAKON: Låtom oss vara uppmärksamma!

LÄSARE: (2 Mos 2:5–10)

Och Faraos dotter kom ned till floden för att bada, och hennes tärnor gingo utmed floden. När hon nu fick se kistan i vassen, sände hon sin tjänarinna dit och lät hämta den till sig. Och när hon öppnade den, fick hon se barnet och såg att det var en gosse, och han grät. Då ömkade hon sig över honom och sade: ”Detta är ett av de hebreiska barnen.” Men hans syster frågade Faraos dotter: ”Vill du att jag skall gå och kalla hit till dig en hebreisk amma som kan amma upp barnet åt dig?” Faraos dotter svarade henne: ”Ja, gå.” Då gick flickan och kallade dit barnets moder. Och Faraos dotter sade till henne: ”Tag detta barn med dig, och amma upp det åt mig, så vill jag giva dig lön därför.” Och kvinnan tog barnet och ammade upp det. När sedan gossen hade vuxit upp; förde hon honom till Faraos dotter, och denna upptog honom såsom sin son och gav honom namnet Mose, ”ty”, sade hon, ”ur vattnet har jag dragit upp honom”.

LÄSARE: Läsning från Domarboken.

DIAKON: Låtom oss vara uppmärksamma!

LÄSARE: (Domarboken 6:36–40)

Och Gideon sade till Gud: ”Om du verkligen vill genom min

hand frälsa Israel, såsom du har lovat, så se nu här: jag lägger denna avklippta ull på tröskplatsen; ifall dagg kommer allenast på ullen, under det att marken eljest överallt förbliver torr, då vet jag att du genom min hand skall frälsa Israel, såsom du har lovat.” Och det skedde så, ty när han bittida dagen därefter kramade ur ullen, kunde han av den pressa ut så mycket dagg, att en hel skål blev full med vatten. Men Gideon sade till Gud: ”Må din vrede icke upptändas mot mig, därför att jag talar ännu en enda gång. Låt mig få försöka blott en gång till med ullen: gör nu så, att allenast ullen förbliver torr, under det att dagg kommer eljest överallt på marken.” Och Gud gjorde så den natten; allenast ullen var torr, men eljest hade dagg kommit överallt på marken.

LÄSARE: Läsning från Konungaboken.

DIAKON: Låtom oss vara uppmärksamma!

LÄSARE: (Första Konungaboken 18:30–39)

Och Elia sade till Elisa: Och Elia sade till allt folket: ”Träden hitfram till mig.” Så trädde nu allt folket fram till honom. Då satte han åter i stånd Herrens altare, som hade blivit nedrivet. Elia tog tolv stenar, lika många som Jakobs söners stammar -- den mans, till vilken detta Herrens ord hade kommit: ”Israel skall vara ditt namn.” Och han byggde av stenarna ett altare i Herrens namn och gjorde omkring altaret en grav, stor nog för ett utsäde av två sea-mått. Därefter lade han upp veden, styckade tjuren och lade den på veden. Sedan sade han: ”Fyllen fyra krukor med vatten, och gjuten ut vattnet över brännoffret och veden.” Han sade ytterligare: ”Gören så ännu en gång.” Och de gjorde så för andra gången. Därefter sade han: ”Gören så för tredje gången.” Och de gjorde så för tredje gången. Och vattnet flöt runt omkring altaret; och han lät fylla också graven med vatten. Då nu tiden var inne att frambära spisoffret, trädde profeten Elia fram

och sade: ”Herre, Abrahams, Isaks och Israels Gud, låt det i dag bliva kunnigt att du är Gud i Israel, och att jag är din tjänare, och att det är på din befallning jag har gjort allt detta.” Svara mig, Herre, svara mig, så att detta folk förnimmer att det är du, Herre som är Gud, i det att du vänder om deras hjärtan.” ”Då föll Herrens eld ned och förtärde brännoffret, veden, stenarna och jorden, och uppslickade vattnet som var i graven. När allt folket såg detta, föllo de ned på sina ansikten och sade: ”Herren är det som är Gud! Herren är det som är Gud!”

LÄSARE: Läsning från Konungaboken.

DIAKON: Låtom oss vara uppmärksamma!

LÄSARE: (Andra Konungaboken 2:19–22)

Och männen i staden sade till Elisa: ”Stadens läge är ju gott, såsom min herre ser, men vattnet är dåligt, och därav komma missfall i landet.” Han sade: ”Hämta hit åt mig en ny skål och lägg salt däri.” Och de hämtade en åt honom. Därefter gick han ut till vattenkällan och kastade salt däri och sade: ”Så säger Herren: Jag har nu gjort detta vatten sunt; död och missfall skola icke mer komma därav. Och vattnet blev sunt, och har förblivit så ända till denna dag, i enlighet med det ord Elisa talade.

LÄSARE: Läsning från profeten Jesaja.

DIAKON: Låtom oss vara uppmärksamma!

LÄSARE: (Jesaja 49:8–15)

Så säger Herren: Jag bönhör dig i behaglig tid, och jag hjälper dig på frälsningens dag; jag skall bevara dig och fullborda i dig förbundet med folket, så att du skall upprätta landet och utskifta de förödda arvslotterna och säga till de fångna: ”Dragen ut” till dem som sitta i mörkret: ”Kommen fram”. De skola finna bete utmed vägarna ja, betesplatser på alla kala höjder; de skola var-

ken hungra eller törsta, ökenhettan och solen skola icke skada dem ty deras förbarmare skall leda dem och skall föra dem till vattenkällor. Och jag skall göra alla mina berg till öppna vägar, och mina farvägar skola byggas höga. Se, där komma de fjärran ifrån, ja, somliga från norr och andra från väster, somliga ock från sinéernas land. Jublen, I himlar, och fröjda dig, du jord, och bristen ut i jubel, I berg; ty Herren tröstar sitt folk och förbarmar sig över sina betryckta. Men Sion säger: ”Herren har övergivit mig, Herren har förgätit mig.” Kan då en moder förgäta sitt barn, så att hon icke har förbarmande med sin livsfrukt? Och om hon än kunde förgäta sitt barn, så skulle dock jag icke förgäta dig.

DIAKON: Låtom oss bedja till Herren.

KÖR: Herre, förbarma Dig.

PRÄST: Ty helig är Du, vår Gud och till Dig uppsända vi lov, Fader och Son och Helig Ande. Nu och alltid och i evigheters evighet.

KÖR: Amen.

Sedan fortsätter vi med Trisagionhymnen.

Prokeimenon. Ton 8

LÄSARE: Herren är mitt ljus och min frälsning, för vem skulle jag frukta?

DIAKON: Låtom oss vara uppmärksamma!

LÄSARE: Herren är mitt livs värn, för vem skulle jag rädas?

DIAKON: Sofia (Vishet).

LÄSARE: Läsning ur den helige aposteln Pauli fösta brev till Korintierna.

PRÄST: Visdom! Låt oss vara uppmärksamma!

LÄSARE: (Korintierbrevet 9:19–27)

Käre Bröder, Ty fastän jag är fri och oberoende av alla, har jag dock gjort mig till allas tjänare, för att jag skall vinna dess flera. För judarna har jag blivit såsom en jude, för att kunna vinna judar; för dem som stå under lagen har jag, som själv icke står under lagen, blivit såsom stode jag under lagen, för att kunna vinna dem som stå under lagen. För dem som äro utan lag har jag, som icke är utan Guds lag, men är i Kristi lag, blivit såsom vore jag utan lag, för att jag skall vinna dem som äro utan lag. För de svaga har jag blivit svag, för att kunna vinna de svaga; för alla har jag blivit allt, för att jag i alla händelser skall frälsa några. Men allt gör jag för evangeliets skull, för att också jag skall bliva delaktig av dess goda. I veten ju, att fastän de som löpa på tävlingsbanan allasammans löpa, så vinner allenast en segerlönen. Löpen såsom denne, för att i mån vinna lönen. Men alla som vilja deltaga i en sådan tävlan påläggas sig återhållsamhet i alla stycken: dessa för att vinna en förgänglig segerkrans, men vi för att vinna en oförgänglig. Jag för min del löper alltså icke såsom gällde det ett ovisst mål; jag kämpar icke likasom en man som hugger i vädret. Fastmer tuktar jag min kropp och kuvar den, för att jag icke, när jag predikar för andra, själv skall komma till korta vid provet.

PRÄST: Frid vare med dig, läsare!

KÖR: Allelouia, Allelouia, Allelouia.

LÄSARE: Mitt hjärta har flödat över av goda ord; jag talar om mitt verk till konungen.

KÖR: Allelouia, Allelouia, Allelouia.

LÄSARE: Strålande skön är Du mer än människornas söner.

KÖR: Allelouia, Allelouia, Allelouia.

PRÄST: Sofia orthi.(Vishet! Stån upp.) Låtom oss höra det heliga Evangeliet. Frid vare med eder alla.

KÖR: Så ock med din ande.

PRÄST: Läsning av det heliga Evangeliet enligt S:t Lukas. Låtom oss vara uppmärksamma.

KÖR: Ära åt Dig, o Herre, ära åt Dig

Diakonen läser dagens evangelium (Luk. 3:1–18):

I femtonde året av kejsar Tiberius' regering, när Pontius Pilatus var landshövding i Judeen, och Herodes var landsfurste i Galileen, och hans broder Filippus landsfurste i Itureen och Trakonitis-landet, och Lysanias landsfurste i Abilene, på den tid då Hannas var överstepräst jämte Kaifas — då kom Guds befallning till Johannes, Sakarias' son, i öknen; och han gick åstad och predikade i hela trakten omkring Jordan bättringens döpelse till syndernas förlåtelse. Så uppfylldes vad som var skrivet i profeten Esaias' utsagors bok:

”Hör rösten av en som ropar i öknen: Bereden vägen för Herren, gören stigarna jämna för honom. Alla dalar skola fyllas och alla berg och höjder sänkas; vad krokigt är skall bliva rak väg, och vad oländigt är skall bliva släta stigar; och allt kött skall se Guds frälsning.” Han sade nu till folket som kom ut för att låta döpa sig av honom: ”I huggormars avföda, vem har ingivit eder att söka komma undan den tillstundande vredesdomen? Bären då ock sådan frukt som tillhör bättringen. Och sägen icke vid eder själva: ’Vi hava ju Abraham till fader’; Ty jag säger eder att Gud av dessa stenar kan uppväcka barn åt Abraham. Redan är också yxan satt till roten på träden; så bliver då vart träd som icke bär god frukt avhugget och kastat på elden. Och folket frågade honom och sade: ”Vad skola vi då göra?” Han svarade och sade till dem:

”Den som har två livklädnader, han dele med sig åt den som icke har någon; och en som har matförråd, han göre sammalunda.” Så kommo ock publikaner för att låta döpa sig, och de sade till honom: ”Mästare, vad skola vi göra?” Han svarade dem: ”Kräven icke ut mer än vad som är eder föreskrivet.” Också krigsmän frågade honom och sade: ”Vad skola då vi göra? Han svarade dem: ”Tilltvingen eder icke penningar av någon, genom hot eller på annat otillbörligt sätt, utan låten eder nöja med eder sold.” Och folket gick där i förbidan, och alla undrade i sina hjärtan om Johannes icke till äventyrs vore Messias. Men Johannes tog till orda och sade: till dem alla: ”Jag döper eder med vatten, men den som kommer, som är starkare än jag, den vilkens skorem jag icke är värdig att upplösa; han skall döpa eder i helig ande och eld. Han har sin kastskovet i handen, ty han vill noga rensa sin loge och samla in vetet i sin lada; men agnarna skall han bränna upp i en eld som icke utsläcket.” Så förmanade han folket också i många andra stycken och förkunnade evangelium för dem..

KÖR: Ära åt Dig, o Herre, ära åt Dig

Sedan följer den Helige Basilios den Stores Liturgi.